Ochronny charakter regulacji z art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej

Kategoria: Polityka Społeczna
Opublikowano: sobota, 19, październik 2019 13:47
Bernadeta Skóbel
Odsłony: 1812

W myśl art. 61 ust. 2 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej, mieszkaniec domu pomocy społecznej wnosi opłatę, której wysokość nie może przekraczać 70% jego dochodu. Przepis ten pełni funkcję ochronną. Nawet zgoda mieszkańca DPS nie wyłącza stosowania tej zasady. Tak wynika z wyroku WSA w Szczecinie z 24 lipca 2019 r. sygn. I SA/Sz 496/19.

W rozpatrywanej sprawie organ ustalił obowiązek wnoszenia przez skarżącą opłaty za pobyt jej matki w domu pomocy społecznej. SKO utrzymało decyzję w mocy. W toku postępowania administracyjnego skarżąca powoływała się m.in. na oświadczenie opiekuna prawnego matki (mieszkanka DPS była osobą całkowicie ubezwłasnowolnioną), w którym to oświadczeniu pensjonariuszka miała wyrazić chęć ponoszenia pełnej odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej. Kolegium wskazało, że jeżeli wysokość opłaty jest ustalana w drodze decyzji, to przepis art. 61 ust. 2 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej ma charakter stanowczy i nie daje możliwości do wydania decyzji dotyczącej ustalenia wyższej opłaty, aniżeli 70% dochodu osoby pozostającej w domu pomocy społecznej. Oświadczenie złożone przez opiekuna nie ma żadnej mocy prawnej. Ponadto, nie może ono zostać uznane za wiążące, czy w ogóle ważne, z uwagi na niespełnienie wymogów dotyczących zarówno formy faktycznej jak i prawnej, tym samym organ nie mógł oprzeć rozstrzygnięcia na nieważnym oświadczeniu.

Sąd oddalając skargę wskazał, że w myśl art. 61 ust. 2 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej, mieszkaniec domu pomocy społecznej wnosi opłatę, której wysokość nie może przekraczać 70% jego dochodu. W doktrynie został wyrażony pogląd, zgodnie z którym, przepis ten pełni funkcję ochronną – nie pozwala na bezwzględne żądanie uiszczenia opłaty w całym wymiarze przez mieszkańca dysponującego dochodami pozwalającymi na taki wydatek. Zakłada bowiem, że obciążenie z tytułu opłaty, jakie ciążyć ma na mieszkańcu, nie może obejmować więcej niż 70% jego miesięcznego dochodu, przy założeniu że 30% dochodu powinno pozostać do dyspozycji mieszkańca i nie może – nawet za jego wolą – być przeznaczone na pokrycie kosztów pobytu w domu pomocy społecznej (por. W. Maciejko, Komentarz do ustawy do pomocy społecznej LexisNexis 2013 r., str. 301). Na pewno zaś przeznaczenie tych 30% miesięcznych dochodów mieszkańca domu nie może zostać uwzględnione i orzeczone w ramach decyzji administracyjnej. Kwestią pozostającą poza zakresem zainteresowania organów pozostaje natomiast to w jaki sposób mieszkaniec domu rozdysponuje pozostawione mu środki (30%), np. przekazując je swoim dzieciom.

Źródło: CBOSA

Phoca PDF